Ispăşirea – Scrisoarea 6

M.L. Andreasen

Cel care studiază în mod serios despre ispăşire va fi probabil mirat să găsească, în timp ce consultă Spiritul Profetic, două grupe de afirmaţii, aparent contradictorii, privind ispăşirea. O va găsi pe cea care spune că Hristos „jertfindu-Se pe cruce, a făcut ispăşire deplină pentru păcatele norodului." (Semnele Timpului, 28 iunie 1899). Va mai afla că Tatăl se înclină în faţa jertfei de pe cruce, „recunoscând perfecţiunea ei. „Este destul", spune El, „ispăşirea este completă" (Review and Herald, 24 septembrie 1901).

Dar în Tragedia Veacurilor va găsi următoarele: „La încheierea celor 2.300 de zile, în 1844, Hristos a intrat în Locul Prea Sfânt din sanctuarul din ceruri, pentru a încheia lucrarea de ispăşire." La pagina 358 se afirmă că în „ispăşirea finală, păcatele celui pocăit sunt şterse din rapoartele cerului." În Early Writings, la pagina 253 găsim că „Isus a intrat în locul prea sfânt din ceruri la sfârşitul celor 2.300 de zile din Daniel 8, pentru a încheia ispăşirea."

Prima grupă de afirmaţii pare să spună că ispăşirea a fost făcută la cruce; cealaltă spune că ispăşirea finală va avea loc cu 1.800 de ani mai târziu. Am găsit şapte afirmaţii că ispăşirea a fost făcută la cruce; şi douăzeci şi două de afirmaţii că ispăşirea finală va fi făcută în ceruri. Ambele categorii sunt desigur incomplete; s-ar putea să mai fie şi altele care au scăpat atenţiei mele. Este evident, totuşi , că nu pot să ajung la adevăr dacă accept o grupă de afirmaţii şi o resping pe cealaltă. Deci, problema este, care dintre aceste afirmaţii sunt adevărate? Care sunt false? Sau, ar putea fi adevărate ambele grupe? Dacă este aşa, cum pot fi ele armonizate? Am rămas uimit când, în revista Ministry din Februarie 1957, am găsit afirmaţia că „sacrificiul de pe cruce reprezintă ispăşirea deplină, perfectă şi finală." Aceasta este în completă contradicţie cu declaraţia sorei White că ispăşirea finală a început la 1.844. M-am gândit că ar putea fi o greşeală de tipar, şi am scris la Washington atrăgând atenţia asupra problemei, dar am aflat că nu era o greşeală, ci o afirmaţie aprobată oficial. Dacă susţinem încă autoritatea Spiritului Profetic, vom avea deci două credinţe contradictorii: că ispăşirea finală a fost făcută la cruce şi că ispăşirea finală a început în 1.844.

Definiţia ispăşirii

Am asistat la câteva discuţii despre înţelesul cuvântului ebraic kaphar - cuvânt folosit în original pentru „ispăşire", dar aceasta nu prea m-a ajutat. Cea mai bună definiţie pe care am găsit-o este o scurtă frază explicativă din Patriarhi şi profeţi la pagina 358, care afirmă simplu că ispăşirea, „marea lucrare a lui Hristos, sau ştergerea păcatelor, era ilustrată de serviciile din ziua ispăşirii." Această definiţie este în armonie cu textul din Levitic 16:23 care spune că „preotul va face ispăşire pentru voi, ca să vă curăţească, şi să fiţi curăţiţi de toate păcatele voastre înaintea Domnului." Ispăşirea este definită aici ca fiind „curăţirea de păcate." Şi întrucât păcatul este cauza despărţirii dintre Dumnezeu şi om, îndepărtarea păcatului creează posibilitatea unirii omului cu Dumnezeu. Şi aceasta este ispăşirea.

Hristos n-a avut nevoie de ispăşire, pentru că El şi Tatăl au fost tot timpul una (Ioan 10:30). Hristos S-a rugat pentru ucenicii Săi „ca ei să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine, şi Eu în Tine, ca toţi să fie una în Noi" (Ioan 7:21).

Definiţia ispăşirii ca fiind formată din trei cuvinte: at – one - ment (punere laolaltă), este considerată de către unii ca fiind învechită sau demodată, dar exprimă totuşi un adevăr vital ("ispășire" în limba engleză este "atonement"). Sora White a folosit-o. Ea spune: „doar dacă acceptă ispăşirea făcută pentru ei prin sacrificiul reparator al lui Isus, care este ispăşirea, împăcarea noastră cu Dumnezeu" (MS 122, 1901).

Planul lui Dumnezeu este ca „la împlinirea vremii să unească iarăşi toate lucrurile într-unul, în Hristos" (Efeseni 1:10). Când se întâmplă aceasta, familia din ceruri şi familia de pe pământ sunt una" (Hristos Lumina Lumii, pagina 835). Atunci, „un puls de armonie şi fericire va străbate întreaga creaţiune" (Tragedia Veacurilor, pagina 678). În cele din urmă, ispăşirea este completă.

Două faze ale ispăşirii

O mare parte din confuzia cu privire la ispăşire se naşte din neglijarea recunoaşterii celor două părţi ale ispăşirii. Reţineţi ce s-a spus despre Ioan Botezătorul: „El nu distingea clar cele două faze ale lucrării lui Hristos – ca jertfă suferindă şi ca rege învingător" (Hristos Lumina Lumii, pagina 136, 137). În cartea Questions on Doctrine se face aceeaşi greşeală. Autorul nu distinge clar, de fapt nu face nici o distincţie între cele două faze pe care pare să nu le cunoască, şi de aici apare confuzia.

Prima fază

Prima fază a ispăşirii lui Hristos este cea a sacrificiului. Aceasta începe înainte de a fi lumea, include întruparea, viaţa lui Hristos pe pământ, ispitirea din pustie, Ghetsemanii, Golgota, şi se sfârşeşte când vocea lui Dumnezeu îl cheamă pe Hristos din „temniţa de piatră a morţii." Capitolul 53 din Isaia este o ilustraţie emoţionantă a acestora.

Satana l-a învins pe Adam în grădina Edenului, şi în scurt timp, aproape întreaga lume a ajuns în stăpânirea sa. În timpul lui Noe doar opt suflete au intrat în corabie. Satan se proclamase prinţ al acestei lumi, şi nimeni nu contesta acest lucru. Dar Dumnezeu n-a recunoscut pretenţiile de stăpânitor ale lui Satan, şi, când Hristos a venit pe pământ, Tatăl „a dat lumea în mâinile Fiului, ca prin lucrarea Sa de mijlocire să poată dovedi sfinţenia şi obligativitatea fiecărui precept al legii divine" (Bible Echo, ianuarie 1887). Aceasta era o provocare adresată pretenţiilor Satanei, şi astfel a început în mod serios Tragedia Veacurilor dintre Hristos şi Satana.

„Hristos a luat locul lui Adam, care căzuse. El trebuia să biruiască acolo unde Adam fusese învins" (Review and Herald, 24 februarie 1874). „Isus s-a oferit voluntar să

satisfacă cele mai înalte pretenţii ale legii" (Ibidem, 2 septembrie 1890). „Hristos S-a pus garant pentru orice bărbat sau femeie de pe pământ" (Ibidem 27 februarie 1900).

Întrucât Satana pretindea că lumea este proprietatea sa, era nevoie ca Hristos să-l înfrângă, înainte de a-Şi lua în stăpânire regatul. Satana ştia acest lucru, şi de aceea a încercat să-L omoare pe Hristos îndată după ce S-a născut. Totuşi, întrucât o luptă între Satana şi un prunc neajutorat, culcat într-o iesle, n-ar fi fost cinstită, Dumnezeu a zădărnicit-o.

Prima confruntare reală dintre Hristos şi Satana a avut loc în pustie. După patruzeci de zile de post, Hristos era slăbit şi sleit de puteri, la un pas de moarte. În acest timp, Satan l-a atacat. Dar Hristos i-a rezistat, chiar „până la sânge," şi Satan a fost silit să se retragă înfrânt. Dar n-a renunţat. În tot timpul lucrării lui Hristos, Satana a fost pe urmele Sale, luptând cu înverşunare, în orice moment, împotriva Lui.

Ghetsemani

Apogeul luptei dintre Hristos şi Satana a avut loc în grădina Ghetsemani. Până atunci, Hristos avusese întotdeauna asigurarea aprobării Tatălui. Dar acum El „era răpus de o teamă teribilă că Dumnezeu îşi întorsese faţa de la El." (Spiritul Profeţiei, vol. 3, pagina 95). Dacă Dumnezeu L-ar fi părăsit, ar fi putut El să reziste Satanei, şi mai degrabă să moară, decât să cedeze? „De trei ori omenescul Său a dat înapoi în faţa ultimului, supremului sacrificiu… Soarta omenirii atârna în balanţă" (Ibidem, pagina 99). „Întrucât prezenţa Tatălui îi fusese retrasă, ei L-au văzut copleşit de întristare, o întristare care o depăşea pe cea a ultimei lupte cu moartea" (Hristos Lumina Lumii, pagina 759). „El căzuse la pământ, pe moarte, dar, cu ultima fărâmă de putere, murmura, „Dacă acest pahar nu poate fi îndepărtat fără să-l beau, facă-se voia Ta." O pace cerească a coborât peste faţa Lui însângerată. El îndurase ceea ce nici o fiinţă umană n-ar fi putut îndura; El gustase chinurile morţii pentru fiecare om" (Hristos Lumina Lumii, pagina 694). În moartea Sa, El era învingător.

„Când Hristos a strigat „S-a sfârşit!" Dumnezeu a răspuns „S-a sfârşit, rasa umană va avea o nouă şansă. Preţul de răscumpărare a fost plătit şi Satana a căzut ca un fulger din cer" (MS. 11, 1897).

„Privind la cruce, Tatăl era mulţumit. El a spus „este destul, jertfa este deplină" (Semnele Timpului, 30 septembrie 1899). Trebuia, totuşi să se arate lumii o manifestare severă a mâniei lui Dumnezeu, şi astfel „în mormânt, Hristos a fost prizonierul justiţiei divine" (M.V.F. 24 februarie 1898). Trebuiau să existe destule dovezi că moartea lui Hrisos a fost reală, şi, de asemenea, El trebuia să rămână în mormânt o perioadă de timp hotărâtă" (Review and Herald, 26 aprilie 1898). Când această perioadă s-a sfârşit „un mesager a fost trimis pentru a-L elibera pe Fiul lui Dumnezeu de datoria pentru care Se pusese garant şi pentru care făcuse ispăşire deplină" (MS. 94, 1897).

„În rugăciunea de mijlocire a lui Isus înaintea Tatălui, El susţine că a îndeplinit condiţiile care-L obligă pe Tatăl să-Şi îndeplinească partea Sa din contractul făcut în ceruri, cu privire la omenirea căzută. El se roagă: „Am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o." Sora White explică: „Aceasta înseamnă că El Şi-a clădit un caracter drept, aici pe pământ, ca un exemplu de urmat pentru oamenii" (Spiritul Profeţiei, vol. 3, pagina 260).

„Contractul" făcut în ceruri, între Tatăl şi Fiul, conţinea următoarele:

1. Fiul trebuia să-Şi clădească un „caracter drept, aici, pe pământ, ca un exemplu de urmat pentru oameni."
2. Hristos nu trebuia doar să-Şi dezvolte un astfel de caracter, ci să demonstreze că şi omul poate face acest lucru; şi astfel omul avea să devină „mai de preţ decât aurul."
3. Dacă Hristos reuşea astfel să-l prezinte pe om ca fiind o făptură nouă în Isus Hristos, atunci Dumnezeu trebuia „să-l primească pe omul pocăit şi ascultător, şi să-l iubească aşa cum L-a iubit pe Fiul Său" (Spiritul Profeţiei, vol. 3, pagina 260; Tragedia Veacurilor, pagina 790).

Hristos „a împlinit o fază a lucrării Sale preoţeşti, murind pe cruce. Acum El îndeplineşte o altă fază, mijlocind înaintea Tatălui pentru păcătoşii pocăiţi şi credincioşi, prezentând lui Dumnezeu jertfele poporului Său." (Ms. 42, 1901). „În întruparea Sa, El a mers până la capăt ca jertfă, dar nu ca răscumpărător." (Ms. 111, 1897). Pe Golgota, El a fost victima, jertfa. Ca jertfă, El a mers până la capăt. Dar acum începe lucrarea Sa ca răscumpărător. „Când Hristos a strigat: „S-a sfârşit!" mâna nevăzută a lui Dumnezeu a rupt materialul trainic din care era făcută perdeaua din templu, de sus până jos. Calea spre Sfânta Sfintelor a fost deschisă" (Ibidem).

La cruce, prima fază a lucrării lui Hristos ca „jertfă" a luat sfârşit. El Îşi „dusese până la capăt" sacrificiul. Îşi împlinise lucrarea. Şi acum, după ce Tatăl a aprobat sacrificiul Său, a fost împuternicit să fie Salvatorul omenirii. La încoronarea care a avut loc patruzeci de zile mai târziu, El a primit toată puterea în cer şi pe pământ şi a fost instalat oficial ca Mare Preot.

<u>A doua fază</u>

„După înălţarea Sa, Mântuitorul nostru Şi-a început lucrarea de Mare Preot… ca şi în serviciul tipic, El Şi-a început slujba în Sfânta, iar la sfârşitul zilelor profetice, în 1844, El a intrat în Sfânta Sfintelor pentru a desfăşura ultima parte a lucrării Sale solemne, pentru a curăţi sanctuarul." (Spiritul Profeţiei, vol. 4, pagina 265, 266). Tot la pagina 266 sora White repetă, aparent pentru a sublinia, că „la sfârşitul celor 2300 de zile, în 1844, Hristos a intrat în locul Prea Sfânt din sanctuarul din ceruri, în prezenţa lui Dumnezeu, pentru a desfăşura lucrarea de încheiere a ispăşirii, în pregătirea venirii Sale." Cititorul nu poate să nu observe cât de clar şi subliniat se afirmă acest lucru. Ioan Botezătorul „nu distingea clar cele două faze ale lucrării lui Hristos, ca jertfă suferindă şi ca rege

victorios" (Tragedia Veacurilor, pagina 136, 137). Teologii noştri fac astăzi aceeaşi greşeală, şi nu au nicio scuză. Ei au o lumină pe care Ioan Botezătorul nu a avut-o.

Studiind această parte a lucrării de ispăşire, intrăm într-un domeniu specific adventist, care ne deosebeşte de toate celelalte denominaţiuni. Aceasta este contribuţia noastră unică în religie şi teologie, cea care „face din noi un popor deosebit şi conferă caracter şi putere lucrării noastre" (Sfaturi pentru Editori şi Scriitori, pag. 54). Tot aici, sora White ne avertizează să nu „facem fără valoare adevărul despre ispăşire, şi să distrugem încrederea în doctrinele pe care le-am considerat sfinte de când a fost primită solia celor trei îngeri."

Acesta este un sfat vital, scris pentru aceste timpuri, când unii dintre noi fac eforturi pentru a crea impresia că suntem asemenea bisericilor din jurul nostru, un corp evanghelic şi nu o sectă. În vremea sa, Pavel a avut de înfruntat aceeaşi erezie. El a fost acuzat că este un „ciumat", „mai marele sectei Nazarinenilor" (Fapte 24:5). În răspunsul său înaintea lui Felix, Pavel mărturiseşte că, după „calea pe care ei o numesc sectă, slujesc Dumnezeului părinţilor mei, crezând tot ce este în acord cu Legea şi cele scrise în Prooroci" (Fapte 24:14 R.V.). În zilele acelea oamenii vorbeau cu dispreţ despre biserica adevărată, considerând-o o sectă, aşa cum fac şi astăzi. Pavel nu a fost deranjat de acest lucru. Nu ni se relatează că ar fi încercat să facă ceva pentru ca Biserica Dumnezeului celui Viu să fie recunoscută drept un corp evanghelic de către cei care calcă în picioare Legea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, oricum ar fi fost numiţi el şi „secta" lui, declară că el crede „tot ce este scris în Lege şi în Prooroci" (versetul 14).

Publicaţia religioasă Christianity Today, în numărul din 3 martie 1958, afirmă că „astăzi adventiştii susţin cu tărie că sunt într-adevăr evanghelici. Ei creează impresia că doresc să fie priviţi astfel." Menţionând cartea Questions on Doctrine, se spune că acesta este „răspunsul adventiştilor la întrebarea dacă ar trebui să fie priviţi ca o sectă sau ca una dintre denominaţiunile evanghelice." Mai departe se afirmă că această carte a fost publicată cu scopul de a convinge lumea religioasă că suntem evanghelici, deci de-ai lor.

Este o situaţie foarte interesantă şi periculoasă. Aşa cum îmi spunea una dintre oficialităţile bisericii noastre, care nu era de acord cu aceste lucruri, „suntem pe punctul de a fi vânduţi în josul râului" adică a fi vânduţi ca sclavi. Ce privelişte pentru ceruri şi pentru pământ! Biserica Viului Dumnezeu, căreia i-a fost încredinţată misiunea de a predica Evanghelia oricărei făpturi de sub ceruri şi de a chema pe oameni să iasă din Babilon, stă acum la uşa acestor biserici cerând permisiunea de a fi primită în rândurile lor. Cât de jos am căzut! Dacă acest plan izbuteşte, am putea deveni nişte membri oarecare ai unei asociaţii evanghelice, şi nu o biserică distinctă, Adventistă de Ziua a Şaptea. Aceasta este mai mult decât apostazie. Este lepădarea adventismului. Este răpirea unui popor întreg. Este negarea conducerii lui Dumnezeu din trecut. Este împlinirea celor scrise, cu ani în urmă, în Spiritul Profetic:

„Vrăjmaşul sufletelor caută să răspândească ideea că o mare reformă urmează să aibă loc în rândul adventiştilor de ziua a şaptea, şi că această reformă constă în renunţarea la doctrinele care constituie stâlpii credinţei noastre, şi în angajarea într-un

proces de reorganizare. Dacă o asemenea reformă ar avea loc, ce ar rezulta? Principiile adevărului, pe care Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, le-a dat bisericii rămăşiţei, ar fi distruse. Religia noastră ar fi schimbată. Principiile fundamentale care au susţinut lucrarea în ultimii cincizeci de ani vor fi socotite erori. Ar fi întemeiată o nouă organizaţie. Cărţi de o nouă factură ar fi scrise. Un sistem de filozofie intelectuală ar fi adoptat. Nimic n-ar putea sta în calea noii mişcări" (Mărturii Speciale, Seria B, Nr. 2, pagina 54, 55).

„Nu vă lăsaţi înşelaţi; mulţi se vor abate de la adevăr, dând ascultare spiritelor înşelătoare şi doctrinelor diavolului. Avem înaintea noastră „alfa" acestui pericol. „Omega" va fi de o natură mult mai surprinzătoare" (Ibidem, pagina 16).

„Când oameni care ocupă poziţii de conducători şi învăţători lucrează sub influenţa ideilor spiritualiste şi a sofismelor, să păstrăm oare tăcerea de frică să nu le lezăm influenţa, în timp ce sufletele sunt înşelate?… Cei care se simt atât de liniştiţi privind lucrarea oamenilor care distrug credinţa poporului lui Dumnezeu, sunt conduşi de un sentiment iluzoriu" (Ibidem, pagina 9).

„Avem nevoie să ne împrospătăm forţele. Suntem chemaţi la acţiune vigilentă. Indiferenţa şi trândăvia vor avea ca rezultat pierderea religiei personale şi a cerului… Mesajul meu către voi este: Să nu mai privim fără a protesta la pervertirea adevărului. Trebuie să refuzăm hotărât să fim împinşi de pe platforma adevărului veşnic, care de la 1.844 încoace şi-a dovedit din plin valabilitatea" (Ibidem, pagina 14, 15, 50).

„Am ezitat şi am amânat să transmit ceea ce Duhul Domnului m-a îndemnat să scriu. Nu doream să fiu nevoită să prezint influenţa înşelătoare a acestor sofisme. Dar, în providenţa lui Dumnezeu, erorile care ar putea să apară trebuie întâmpinate" (Ibidem, pagina 55).

„Ce influenţă este cea care-i conduce pe oameni, în acest moment al istoriei noastre, să lucreze pe ascuns şi cu putere pentru a sfărâma temeliile credinţei noastre, temelii care au fost aşezate la începuturile lucrării noastre prin studiul cu rugăciune al Cuvântului lui Dumnezeu şi prin revelaţie? Pe aceste temelii am clădit timp de cincizeci de ani. Vă miraţi că, văzând începuturile unei lucrări care vrea să schimbe unii dintre stâlpii credinţei noastre, am ceva de spus? Trebuie să ascult porunca: „Înfrunt-o!" (Ibidem, pagina 58).

Toate acestea au fost scrise în întâmpinarea perioadei Alfa a apostaziei. Acum suntem în perioada Omega, despre care sora White spunea că va veni şi că va fi „de o natură surprinzătoare." Aceste cuvinte sunt mai actuale decât oricând. Este cititorul unul dintre „cei care se simt liniştiţi privind lucrarea oamenilor care distrug credinţa poporului lui Dumnezeu?" (Ibidem, pagina 11). „Vom păstra tăcerea de teama de a nu le leza influenţa, în timp ce sufletele sunt înşelate?" (Ibidem, pagina 9). Este timpul să ne ridicăm şi să le cerem socoteală. Sunt momente când înclin să cred că am rămas singur,

asemenea lui Ilie. Dar Dumnezeu i-a spus că mai erau încă alţi şapte mii. Astăzi sunt şi mai mulţi, mulţumesc lui Dumnezeu. Ei trebuie să se descopere singuri, şi o vor face. Scrisorile pe care le-am primit sunt deosebit de încurajatoare. Regret foarte mult că nu pot să port o corespondenţă extinsă. Sunt supraaglomerat cu lucrul.

Moartea lui Hristos pe cruce corespunde momentului din ziua ispăşirii în care marele preot înjunghia ţapul pentru Domnul în curtea sanctuarului. Moartea ţapului era necesară deoarece pentru a se face ispăşire era nevoie de sânge. Dar moartea jertfei nu constituia ispăşirea, deşi era necesară şi reprezenta primul pas. Sora White spune că „ispăşirea a început pe pământ" (Spiritul Profeţiei, vol. 3, pagina 261). Scriptura spune: „Sângele este cel care face ispăşire"(Leviticul 17:11). Şi, desigur, nu putem avea sânge până nu a avut loc moartea. Dar fără stropirea sângelui, poporul ar fi în aceeaşi situaţie ca şi atunci când, plecând din Egipt, ar fi înjunghiat mielul dar nu ar fi uns cu sânge uşorii uşii. „Când voi vedea sângele," spune Dumnezeu, „voi trece pe lângă voi" (Exodul 12:13). Moartea era ineficientă dacă nu era urmată de stropirea sângelui. Sângele este cel care contează.

Sângele este cel care trebuie aplicat, nu „un act," „un act măreţ," „un act jertfitor," „un act ispăşitor," „actul de la cruce," „beneficiile actului de la cruce," „beneficiile ispăşirii." Toate aceste expresii sunt utilizate în Questions on Doctrine, dar orice referire la sânge este evitată cu grijă. Ceea ce trebuie aplicat nu este un act, oricare ar fi acesta. Este sângele. Şi totuşi, în cele 100 de pagini ale cărţii, în care este tratată lucrarea de ispăşire, nu se vorbeşte niciodată despre sânge ca fiind aplicat sau folosit în cadrul slujbei. Este vorba de o neglijenţă, sau este intenţionat? Susţinem noi o ispăşire fără sânge? Fratele Nichols afirma poziţia adventistă corectă când spunea: „Noi credem că lucrarea de ispăşire a lui Hristos a fost începută, şi nicidecum sfârşită pe Calvar." (Răspunsuri la obiecţii, pagina 408). Această carte a fost publicată în 1952. Ar fi interesant de văzut ce va spune noua ediţie. Mulţi aşteaptă să afle ce ar trebui să creadă despre această problemă.

Ispăşirea cu sânge

Iată câteva declaraţii din Spiritul Profetic privind ispăşirea cu sânge:

„Isus a fost îmbrăcat în haine preoţeşti. El priveşte spre rămăşiţă cu milă, şi cu o voce plină de compătimire strigă „Sângele Meu, Tată, sângele Meu; sângele Meu, sângele Meu!" (Early Writings, pagina 38).

„El vine în prezenţa lui Dumnezeu ca Mare Preot al nostru, gata să primească pocăinţa şi să răspundă rugăciunilor poporului Său, şi prin meritele propriei Lui neprihăniri, să le prezinte înaintea Tatălui. El Îşi înalţă mâinile Sale rănite spre Dumnezeu şi cere iertarea plătită cu sângele Său. I-am săpat în palmele Mele, spune El. Aceste răni care amintesc umilinţa şi chinurile Mele constituie un izvor nesfârşit de putere pentru biserica Mea" (Spiritul Profeţiei, vol. 3, pagina 261, 262).

„Chivotul care conţine tablele legii este acoperit de tronul harului, înaintea căruia Hristos mijloceşte cu sângele Său, în numele păcătosului” (Tragedia Veacurilor, pagina 415).

„Când, în serviciul tipic, marele preot părăsea Locul Sfânt în ziua ispăşirii, el mergea înaintea lui Dumnezeu pentru a prezenta sângele jertfei pentru păcat, în numele tuturor israeliţilor care se pocăiseră cu adevărat de păcatele lor. Astfel, Hristos a încheiat numai o parte a lucrării Sale ca mijlocitor, pentru a începe o altă parte a acestei lucrări, şi El încă mijloceşte cu sângele Său înaintea Tatălui, în numele păcătoşilor” (Ibidem, pagina 429).

Hristos „slujeşte acum înaintea chivotului lui Dumnezeu, prezentând sângele Său în numele păcătoşilor.” (Ibidem, pagina 433).

„Hristos, adevăratul Mare Preot, prezintă sângele Său înaintea Tatălui în numele păcătoşilor, purtând în inima Sa numele fiecărui credincios pocăit” (Patriarhi şi Profeţi, pagina 351).

„După înălţarea Sa, Hristos a mers înaintea lui Dumnezeu pentru a prezenta sângele Său în numele credincioşilor pocăiţi, după cum marele preot, în slujba sa zilnică, stropea sângele jertfei în locul sfânt, în numele păcătosului” (Patriarhi şi Profeţi, pagina 357).

„Sângele lui Hristos, deşi îl eliberează pe păcătosul pocăit de condamnarea legii, nu şterge păcatul; acesta rămâne în rapoartele din sanctuar până la ispăşirea finală” (Patriarhi şi Profeţi, pagina 357).

Şi având în faţa lui toate aceste declaraţii, autorul cărţii Questions on Doctrine nu a menţionat nimic despre slujba cu sânge sau aplicarea lui.

<u>Ispăşirea finală</u>

„Tatăl a ratificat legământul pe care-l făcuse cu Hristos, că-l va primi pe omul pocăit şi ascultător, şi îl va iubi aşa cum L-a iubit pe Fiul Său.” Aceasta, după cum se afirma mai sus, cu condiţia ca „Hristos să-şi sfârşească lucrarea şi să-şi împlinească angajamentul de a-l face pe om mai curat decât aurul” (Hristos lumina lumii, pagina 790). „Hristos a garantat acest lucru” (Spiritul Profeţiei, vol. 3, pagina 250).

Când Hristos, în rugăciunea Sa de Mare Preot, spune: „Am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac,” sora White explică: „El îşi clădise un caracter desăvârşit în această lume, ca exemplu de urmat pentru oameni” (Spiritul Profeţiei, vol. 3, pagina 260).

Dezvoltându un caracter desăvârşit, Hristos a demonstrat că acest lucru este posibil. Dar puteau ceilalţi să facă acelaşi lucru? Şi aceasta trebuia demonstrat. Hristos garantase că este posibil. Acum trebuia să-Şi împlinească angajamentul.

Caracterul nu este înnăscut. El este făcut, dezvoltat, construit prin multiple teste, ispite şi încercări. Dumnezeu dă întâi un test uşor, apoi unul ceva mai greu, şi altul cu încă puţin mai greu. Astfel, treptat, rezistenţa la ispite creşte, şi, după o vreme, unele ispite încetează să mai fie ispite. Cineva poate duce o luptă grea cu tutunul; dar în cele din urmă învinge, şi victoria lui este atât de completă, încât tutunul nu mai constituie o ispită pentru el.

Aşa ar trebui să se întâmple cu orice ispită. Dar sfinţirea nu poate fi atinsă într-o singură zi. „Mântuirea este procesul prin care sufletul este pregătit pentru ceruri" (Hristos Lumina Lumii, pagina 330). Cineva poate obţine victorii în fiecare zi, şi totuşi să n-o atingă. Chiar Pavel a trebuit să admită că nu „am atins-o deja, sau că am şi ajuns desăvârşit." Dar exclamă cu îndrăzneală: „Alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât şi eu am fost apucat de Isus Hristos" (Filipeni 3:12).

Hristos S-a angajat să-l facă pe om „curat ca aurul." În această lucrare omul nu trebuie să fie numai un instrument supus; el trebuie să participe activ la ea. Reţineţi următoarele citate:

„Răscumpărarea rasei umane a avut drept scop să ofere omului o nouă şansă" (Ms. 14, 1898). „Planul de mântuire a fost conceput pentru a ridica rasa umană căzută şi a da omului o nouă şansă" (Semnele Timpului, 26 aprilie 1899). Dumnezeu „a privit la Cel care murea pe cruce şi a spus: „S-a sfârşit; rasa umană va avea o nouă şansă" (Youth's Instructor, 21 iunie 1900). „Pentru a putea oferi păcătosului o nouă şansă, Fiul lui Dumnezeu S-a aşezat în locul lui şi a purtat pedeapsa fărădelegii" (Review and Herald, 8 februarie 1898). „El a suferit în locul nostru pentru a ne oferi o nouă şansă" (Special Instruction to the Review and Herald Office, pagina 28). „La fel cum Hristos a fost acceptat ca înlocuitor şi garant al nostru, fiecare dintre noi va fi acceptat dacă vom trece testul şi încercarea proprie" (Review and Herald, 10 iunie 1890). „Mântuitorul a biruit pentru a arăta omului cum trebuie să biruiască." „Omul trebuie să lucreze cu puterea sa omenească unită cu puterea divină a lui Hristos, pentru a rezista şi a birui cu orice preţ. El trebuie să biruiască aşa cum a biruit Hristos… Omul trebuie să-şi facă partea sa; el trebuie să fie biruitor în dreptul său, prin puterea şi harul pe care Hristos i le oferă." (Mărturii vol. 4, pagina 32, 33).

Hristos S-a angajat să-i facă pe oameni biruitori; El S-a pus garant pentru aceasta. Nu este o sarcină uşoară; dar lucrarea de ispăşire nu poate fi încheiată înainte, sau fără ca El să împlinească acest lucru. Şi astfel, Hristos continuă să-Şi ducă la îndeplinire această sarcină. Din ultima generaţie de oameni, din rândul celor mai slabi dintre cei slabi, Hristos a ales un grup care să demonstreze că omul poate birui aşa cum El a biruit. Hristos va fi îndreptăţit şi glorificat în cei 144.000. Ei vor dovedi că este posibil ca omul să ducă o viaţă plăcută lui Dumnezeu sub toate aspectele, şi că omul poate, în cele din urmă, să stea „înaintea unui Dumnezeu sfânt, fără mijlocitor" (Tragedia Veacurilor, pagina 614). Se spune despre ei că „vor sta fără mijlocitor în mijlocul revărsării finale a judecăţilor lui Dumnezeu." (Tragedia Veacurilor, pagina 649). „Ei sunt aleşii, uniţi cu Hristos în marea familie din ceruri. Ei au biruit, după cum şi El a biruit" (Ms. 28 noiembrie 1897). Ne este adresată invitaţia: „Acum, în timp de Marele nostru Preot

face ispăşire pentru noi, să căutăm să devenim desăvârşiţi în Hristos" (Tragedia Veacurilor, pagina 623).

Taină

În Epistola sa către Efeseni, apostolul Pavel prezintă această lucrare ca fiind o taină. El spune: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevastă-sa, şi cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare – vorbesc despre Hristos şi biserică" (Efeseni 5: 31, 32). Căsătoria simbolizează aici unirea dintre Hristos şi biserică, realizată prin ispăşire. În conformitate cu această imagine, la sfârşitul timpului de probă se face anunţul: „A venit nunta Mielului, şi soţia Lui s-a pregătit… I s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat; inul curat este neprihănirea sfinţilor" (Apocalipsa 19: 8). După cum soţul şi soţia sunt una, tot astfel Hristos şi biserica sunt acum una. Ispăşirea, adevărata ispăşire, ispăşirea finală, ispăşirea deplină a fost făcută. „Familia din ceruri şi familia de pe pământ sunt una" (Hristos Lumina Lumii, pagina 835).

Cei 144000

Practic orice adventist a citit ultimele capitole din cartea Tragedia Veacurilor, care descriu înspăimântătoarea luptă prin care va trece poporul lui Dumnezeu înainte de sfârşit. Aşa cum Hristos a fost încercat la culme în ispitirea din pustie şi în grădina Ghetsemani, tot astfel vor fi testaţi şi cei 144.000. Va părea că sunt lăsaţi să piară, că rugăciunile lor rămân fără răspuns, asemenea cererii lui Hristos din Ghetsemani. Dar credinţa lor nu va ceda. Asemenea lui Iov, ei exclamă: „Chiar dacă mă va ucide, totuşi voi nădăjdui în El" (Iov 13:15).

Demonstraţia finală a ceea ce Dumnezeu poate face din om va avea loc în ultima generaţie, când omenirea este împovărată cu toate defectele şi slăbiciunile pe care rasa umană le-a acumulat în timpul a şase mii de ani de păcat şi fărădelege. După cum spune sora White, ei suportă „rezultatele lucrării marii legi a eredităţii" (Hristos Lumina Lumii, pagina 48). Slăbiciunea umană va fi supusă celor mai puternice ispite ale Satanei, pentru ca puterea lui Dumnezeu să se descopere în mod minunat. „Va fi un ceas de teribilă agonie pentru sfinţi. Zi şi noapte ei strigă la Dumnezeu pentru eliberare. După toate aparenţele, nu au nici o cale de scăpare" (Early Writings pagina 283).

Conform noii teologii pe care conducătorii noştri au acceptat-o şi o susţin, cei 144.000 vor fi supuşi unor ispite incomparabil mai puternice decât cele întâmpinate de Hristos. Pentru că, în timp ce ultima generaţie va purta slăbiciunile şi patimile strămoşilor, Ei pretind că Hristos a fost scutit de toate acestea. Hristos, spunem noi, n-a moştenit nici una dintre patimile „care îi afectează pe descendenţii naturali ai lui Adam" (Questions on Doctrine, pagina 383). De aceea El şi-a îndeplinit lucrarea la un nivel mai înalt, cu totul diferit de cel al oamenilor care sunt nevoiţi să lupte cu patimile moştenite, şi deci n-a cunoscut şi n-a experimentat adevărata putere a păcatului. Dar nu de un astfel de salvator am eu nevoie. Am nevoie de Unul care „a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi" (Evrei 4: 15). Acest „surogat" pe care ni-l prezintă conducătorii noştri trebuie

respins şi va fi respins. Mulţumim lui Dumnezeu că „nu avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; căci în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat” (Evrei 4: 15).

Acuzaţie la adresa lui Dumnezeu

Dar mai este o problemă cu această nouă teologie; ea îl acuză pe Dumnezeu că ar fi plănuit să-i înşele şi pe oameni şi pe Satana. Iată situaţia:

Satana susţine în mod constant că Dumnezeu ar fi nedrept în pretenţia Sa ca omul să împlinească legea, acest lucru fiind imposibil de realizat.

Dumnezeu susţine că este posibil, şi, pentru a-Şi dovedi afirmaţia, S-a oferit să-L trimită în lume pe Fiul Său. Fiul a venit, a împlinit Legea, şi l-a provocat pe om să-L convingă de păcat. El a fost găsit fără păcat, sfânt şi fără vină. El a dovedit că legea poate fi ţinută, şi poziţia lui Dumnezeu apărată; şi că pretenţia Sa ca omul să împlinească poruncile Sale este justificată. Dumnezeu a ieşit învingător, iar Satana a fost înfrânt.

Dar apare o problemă; pentru că Satana pretinde că Dumnezeu n-a jucat cinstit. L-a favorizat pe Fiul Său, L-a scutit de „efectele marii legi a eredităţii” cărora le sunt supuşi toţi oamenii; L-a „scutit de patimile şi întinăciunile care-i afectează pe descendenţii naturali ai lui Adam” (Questions on Doctrine, pagina 383). El n-a scutit întreaga omenire, ci doar pe Hristos. Acest fapt invalidează desigur lucrarea lui Hristos pe pământ. El nu mai este, de acum înainte, acela dintre noi care a demonstrat puterea lui Dumnezeu de a-l păzi pe om de păcat. El a fost un înşelător, pe care Dumnezeu L-a tratat preferenţial, şi care n-a fost afectat de patimile moştenite, asemenea celorlalţi oameni.

Satana nu prea întâmpină dificultăţi în a-i face pe oameni să accepte această părere; Biserica Catolică o acceptă; la timpul cuvenit, evanghelicii şi-au dat consimţământul, iar în 1956 conducătorii Bisericii Adventiste au adoptat şi ei acest punct de vedere. Problema „scutirii” este cea care l-a determinat pe Petru să-L ia pe Hristos deoparte şi să-I spună: „Departe de Tine lucrul acesta, Doamne, să nu Ţi se întâmple aşa ceva!” fapt care L-a mâniat atât de tare pe Hristos, încât i-a spus lui Petru: „Înapoia Mea, Satano!” (Matei 16: 22, 23). Hristos n-a dorit să fie scutit. El i-a spus lui Petru: „Nu cunoşti lucrurile care sunt de la Dumnezeu.” Tot astfel şi astăzi sunt unii care nu percep lucrurile lui Dumnezeu. Ei gândesc că este doar o problemă de semantică. Dumnezeu să aibă milă de ei şi să le deschidă ochii asupra lucrurilor Sale. Prin această capitulare a conducătorilor adventişti în faţa monstruoasei doctrine a unui Hristos „scutit,” ultima „redută” din calea Satanei a fost abandonată. Ne rugăm din nou ca Dumnezeu să-şi salveze poporul.

Am fost întrebat ce mă aştept să obţin. Nu mă aştept să „câştig” vreo dispută. Sunt un pastor adventist de ziua a şaptea, a cărui lucrare este să predice adevărul şi să combată eroarea. Biblia este în mare parte o relatare a protestului martorilor lui Dumnezeu împotriva păcatelor bisericii şi a greşelilor ei evidente. Practic toţi protestatarii şi-au semnat mărturia cu sângele lor, iar biserica a mers mai departe până când Dumnezeu a intervenit. Tot ce spera Pavel era că poate „va salva pe unii” (1 Corinteni 9: 22). Practic toţi apostolii au murit ca martiri, iar Hristos a fost atârnat pe

lemn. Au trecut patruzeci de ani până să vină nimicirea. Dar când Dumnezeu a intervenit, El şi-a făcut pe deplin lucrarea.

Această denominaţiune are nevoie să se întoarcă la instrucţiunile date în 1.888, care au fost dispreţuite. Avem nevoie de o reformă în organizaţie, care să nu permită câtorva oameni să dirijeze orice mişcare din orice colţ al lumii. Avem nevoie de o reformă care să nu mai permită ca numai câţiva oameni să administreze toate fondurile, aşa cum se întâmplă acum. Avem nevoie de o reformă care să nu permită oamenilor să cheltuiască milioane pentru instituţii neautorizate prin votul constituantei, în timp ce câmpurile misionare suferă din lipsa minimului necesar. Avem nevoie de o schimbare în accentul care se pune pe promovare, finanţe şi statistici. Avem nevoie să reaşezăm Şcoala de Sabat pe locul care i se cuvine în lucrarea lui Dumnezeu. Avem nevoie să punem capăt spectacolelor şi meselor care au loc sub pretextul strângerii de fonduri în scopuri bune. Avem nevoie să terminăm cu anunţurile săptămânale din biserici, care abia maschează reclamele. Şi această listă poate fi mult lărgită.

Dar toate acestea, deşi importante, sunt totuşi lucruri minore. Cel mai mult avem nevoie de reformă în viaţa personală şi de naştere din nou. Dacă liderii noştri nu ne vor conduce la aceasta, „ajutorul şi izbăvirea vor veni din altă parte” (Estera 4: 44). Eu sunt optimist, rugându-mă pentru pacea lui Israel.